

Σ' ένα χωριό ζούσαν τρεις γυναίκες.

Η πρώτη ήταν κακιά, η δεύτερη ήταν ψεύτρα, η τρίτη ήταν εγωίστρια.

Το χωριό τους είχε ένα ωραίο όνομα. Ζιβερνί.

Η πρώτη κατοικούσε σε έναν μεγάλο μύλο πλάι σ' ένα ρέμα, στη λεωφόρο ντι Ρουά· η δεύτερη έμενε σε μια σοφίτα πάνω από το σχολείο, στην οδό Μπλανς-Οσεντέ-Μονέ· η τρίτη έμενε μαζί με τη μητέρα της, σε ένα μικρό σπίτι με ξεφτισμένους τοίχους, στην οδό Σατό ντ' Ο.

Δεν είχαν καν την ίδια ηλικία. Καμία σχέση μάλιστα. Η πρώτη ήταν απάνω από ογδόντα χρονών και ήταν χήρα. Ή σχεδόν. Η δεύτερη ήταν τριάντα έξι χρονών και δεν είχε απατήσει ποτέ τον σύζυγό της. Για την ώρα. Η τρίτη θα γινόταν όπου να 'ναι έντεκα χρονών και όλα τα αγόρια του σχολείου της ήθελαν να γίνει το κορίτσι τους. Η πρώτη φορούσε πάντα μαύρα, η δεύτερη βαφόταν για τον εραστή της, η τρίτη έπλεκε κοτσίδες τα μαλλιά της για να χορεύουν στον άνεμο.

Καλά καταλάβατε. Ήταν και οι τρεις πολύ διαφορετικές μεταξύ τους.

Κι όμως, είχαν ένα κοινό σημείο, κάτι σαν μυστικό: και οι τρεις ονειρεύονταν να φύγουν. Ναι, να αφήσουν πίσω τους το Ζιβερνί, αυτό το τόσο διάσημο χωριό που το όνομά του και μόνο αρκεί για να κάνει ένα πλήθος ανθρώπων να θέλει να διασχίσει ολόκληρο

τον κόσμο μόνο και μόνο για να περπατήσει στα στενά του για λίγες ώρες.

Ξέρετε πολύ καλά γιατί. Λόγω των ιμπρεσιονιστών ζωγράφων.

Η πρώτη, η πιο ηλικιωμένη, είχε έναν πολύ ωραίο πίνακα, η δεύτερη έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για τους καλλιτέχνες, η τρίτη, η μικρότερη, ήξερε να ζωγραφίζει καλά. Πολύ καλά, μάλιστα.

Είναι παράξενο, να θέλει κανείς να αφήσει το Ζιβερνί. Δε νομίζετε; Και οι τρεις πίστευαν ότι το χωριό αυτό ήταν μια φυλακή, ένας μεγάλος και ωραίος κήπος, αλλά περιφραγμένος. Σαν το πάρκο ενός ασύλου. Μια οφθαλμαπάτη. Ένας πίνακας από το κάδρο του οποίου είναι αδύνατο να ξεφύγεις. Στην πραγματικότητα, η τρίτη, η πιο νέα, έψαχνε έναν πατέρα. Αλλού. Η δεύτερη έψαχνε τον έρωτα. Η πρώτη, η πιο μεγάλη, ήξερε πολλά για τις άλλες δύο.

Για μία φορά, ωστόσο, για δεκατρείς μέρες, για δεκατρείς μέρες μόνο, οι πόρτες του πάρκου άνοιξαν. Πιο συγκεκριμένα, από τις 13 έως τις 25 Μαΐου 2010. Οι πόρτες του Ζιβερνί άνοιξαν γι' αυτές! Μόνο γι' αυτές, έτσι νόμιζαν. Ο κανόνας όμως ήταν αμείλικτος, μόνο μία από αυτές μπορούσε να γλιτώσει. Οι άλλες δύο έπρεπε να πεθάνουν. Έτσι ήταν.

Αυτές οι δεκατρείς μέρες κύλησαν σαν μια παρένθεση στη ζωή τους. Πολύ σύντομη. Και σκληρή. Η παρένθεση αυτή άνοιξε με ένα φόνο, την πρώτη μέρα, και τελείωσε με έναν άλλο, την τελευταία μέρα. Παραδόξως, όλο το ενδιαφέρον των αστυνομικών ήταν στραμμένο στη δεύτερη γυναίκα, στην πιο όμορφη· η τρίτη, η πιο αθώα, έπρεπε να κάνει τη δική της έρευνα. Η πρώτη, η πιο διακριτική, κατάφερε να παρακολουθεί σιωπηλά όλο τον κόσμο. Κατάφερε μέχρι και να σκοτώσει!

Αυτό κράτησε δεκατρείς μέρες. Όσο χρειάζεται για μια απόδραση.

Σ' ένα χωριό ζούσαν τρεις γυναίκες

Η τρίτη ήταν η πιο ταλαντούχα, η δεύτερη ήταν η πιο πονηρή,
η πρώτη ήταν η πιο αποφασισμένη.

Κατά τη γνώμη σας, ποια κατάφερε να αποδράσει;

Η τρίτη, η πιο νέα, ονομαζόταν Φανέτ Μορέλ· η δεύτερη ονομαζόταν Στεφανί Ντιπάν· η πρώτη, η μεγαλύτερη, ήμουν εγώ.

ΠΡΩΤΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ

Εντυπώσεις

– ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ –
13 Μαΐου 2010
(Ζιβερνί)

Κοσμοσυρροή

– 1 –

Το διαυγές νερό του ποταμού χρωματίζεται από μια ροδαλή απόχρωση σε μικρά αυλάκια, σαν τον φευγαλέο παστέλ χρωματισμό ενός πίδακα νερού που μέσα του ξεπλένουμε ένα πινέλο.

– Μη, Νεπτίν*!

Πιο κάτω στο ρέμα, το χρώμα διαλύεται, μπερδεύεται με την πράσινη ατίθιση βλάστηση που κρέμεται από τις όχθες, με τις ωχρές ρίζες από λεύκες και ιτιές. Ένα λεπτό ξέθωρο αποχρωματισμένο κόκκινο...

Όμορφο θέαμα.

Μόνο που το κόκκινο αυτό δεν προέρχεται από μια παλέτα που κάποιος ζωγράφος ξέπλυne στο ποτάμι, αλλά από το τοακισμένο κρανίο του Ζερόμ Μορβάλ. Βίαια τοακισμένο, μάλιστα. Το αίμα κυλάει από μια βαθιά εγκοπή στο πάνω μέρος του κρανίου του, ευκρινή, πεντακάθαρη, ξεπλυμένη από το ρυάκι του Επτ μέσα στο οποίο βρίσκεται βυθισμένο το κεφάλι του.

* Neptune: Ποσειδώνας. (Σ.τ.Μ.)

Ο γερμανικός ποιμενικός μου πλησιάζει, ρουθουνίζει. Φωνάζω πάλι, πιο αποφασιστικά αυτή τη φορά:

– Όχι, Νεπτίν! Κάνε πίσω!

Υποθέτω ότι δε θα αργήσουν να εντοπίσουν το πτώμα. Ακόμη κι αν είναι μόνο έξι η ώρα το πρωί, κάποιος περιπατητής θα περάσει σίγουρα από δω, ή κανένας ζωγράφος, κάποιος που έχει βγει για τρέξιμο, ή για να μαζέψει σαλιγκάρια... κάποιος περαστικός που θα σκοντάψει πάνω στο άψυχο κορμί.

Φροντίζω να μην προχωρήσω άλλο. Στηρίζομαι στη μαγκούρα μου. Το χώμα μπροστά μου είναι λασπερό, έβρεξε πολύ τις τελευταίες μέρες, οι όχθες του ρυακιού είναι αφράτες και γλιστερές. Στα ογδόντα τέσσερα χρόνια μου, δε μου έχει μείνει κουράγιο να παραστήσω τις Ναϊάδες, ακόμη και σ' ετούτο το ψευτορούακι, με φάρδος μικρότερο από ένα μέτρο, που η μισή του ροή έχει εκτραπεί για να τροφοδοτεί τη λίμνη των κήπων του Μονέ. Φαίνεται, άλλωστε, ότι αυτό δεν ισχύει πια, ότι τώρα υπάρχει μια υπόγεια γεώτρηση που τροφοδοτεί τη λιμνούλα με τις νυμφαίες.

– Έλα, Νεπτίν. Συνεχίζουμε.

Υψώνω τη μαγκούρα μου προς το μέρος του για να τον εμποδίσω να χάσει τη μουσούδα του στην τρύπα που χάσκει ορθάνοιχτη πάνω στο γκριζο σακάκι του Ζερόμ Μορβάλ. Δεύτερη πληγή. Κατευθείαν στην καρδιά.

– Κουνήσου! Δε θα μείνουμε εδώ.

Κοιτάζω μια τελευταία φορά το πλυσταριό, ακριβώς απέναντι, και συνεχίζω κατά μήκος του μονοπατιού. Είναι άψογα συντηρημένο, δεν μπορεί κανείς να πει το αντίθετο. Τα πιο ογκώδη δέντρα πριονίστηκαν στη ρίζα τους. Τα αναχώματα ξεχορταριάστηκαν. Ας μην ξεχνάμε, από αυτό το μονοπάτι περνάνε καθημερινά χιλιάδες τουρίστες. Έπρεπε να είναι κατάλληλο για να το διασχίσει ένα καρτοτάκι με μωρό, μια αναπηρική καρέκλα, μια γριά με τη μαγκούρα της. Εγώ!

– Έλα, πάμε, Νεπτίν.

Στρίβω λίγο παρακάτω, στο σημείο όπου το ρέμα του Επτ χωρίζεται σε δύο παρακλάδια τα οποία κόβονται από ένα φράγμα και έναν καταρράκτη. Από την άλλη πλευρά, διακρίνουμε τους κήπους του Μονέ, τις νυμφαίες, το γιαπωνέζικο γεφυράκι, τα θερμοκήπια... Είναι παράξενο, γεννήθηκα εδώ το 1926, τη χρονιά που πέθανε ο Κλοντ Μονέ. Για πολλά χρόνια μετά το θάνατό του, πενήντα περίπου, οι κήποι αυτοί έμειναν κλειστοί, ξεχασμένοι, παρατημένοι. Σήμερα, ο τροχός γύρισε και κάθε χρόνο κάμποσες δεκάδες χιλιάδες Ιάπωνες, Αμερικανοί, Ρώσοι ή Αυστραλοί διασχίζουν ολόκληρο τον πλανήτη μόνο και μόνο για να περιπλανηθούν στο Ζιβερνί. Οι κήποι του Μονέ έγιναν ένας ιερός ναός, μια Μέκκα, ένας καθεδρικός... Εξάλλου, αυτοί οι χιλιάδες προσκυνητές δε θα αργήσουν και πολύ να καταφθάσουν.

Κοιτάζω το ρολόι μου. 6:02. Λίγες ακόμη ώρες ανάπαυλας.

Προχωρώ.

Ανάμεσα στις λεύκες και στους τεράστιους πετασίτες, το άγαλμα του Κλοντ Μονέ με κατακεραυνώνει με βλέμμα οργισμένου γείτονα, με το πιγούνι χαμένο μέσα στη γενειάδα του και το κρανίο καλυμμένο από κάτι που μοιάζει με ψάθινο καπέλο. Το βάθρο από ελεφαντόδοντο μας πληροφορεί ότι η προτομή εγκαινιάστηκε το 2007. Η ξύλινη επιγραφή στημένη δίπλα του διευκρινίζει ότι ο μεγάλος ζωγράφος επιβλέπει «το λιβάδι». Το λιβάδι του! Οι αγροί, από το ρέμα έως τον Επτ, από τον Επτ έως τον Σηκουάνα, οι στοιχισμένες λεύκες, οι δασωμένοι κυματιστοί λόφοι σαν αφράτα κύματα. Τα μαγικά τοπία που ζωγράφισε. Απαραβίαστα... Λουστραρισμένα, εκτεθειμένα στην αιωνιότητα!

Είναι αλήθεια, στις έξι το πρωί, το τοπίο μπορεί ακόμη να σε ξεγελάσει. Αγναντεύω μπροστά μου έναν παρθένο ορίζοντα φτιαγμένο από χωράφια σπαρμένα με σιτάρι, με καλαμπόκι, με παπαρούνες. Δε θα σας πω όμως ψέματα. Το λιβάδι του Μονέ, στην πραγματι-

κότητα, τώρα πια, όλη σχεδόν την ημέρα, λειτουργεί σαν πάρκινγκ. Τέσσερα πάρκινγκ μάλιστα, για να είμαι ακριβής, τα οποία εκτείνονται γύρω από έναν ασφάλτινο μίσχο σαν νούφαρο από πίσσα. Στην ηλικία μου, έχω κάθε δικαίωμα να λέω κάτι τέτοιο. Είδα ετούτο το τοπίο να μεταμορφώνεται τόσο πολύ, από τη μία χρονιά στην άλλη. Η εξοχή του Μονέ, σήμερα, μοιάζει με υπεραγορά!

Ο Νεπτίν με ακολουθεί για λίγα μέτρα κι έπειτα επιταχύνει το βήμα του, ίσια μπροστά, διασχίζει το πάρκινγκ, κατουράει πάνω σε ένα ξύλινο διαχωριστικό, προχωράει μες στον αγρό, προς τη συμβολή του Επτ και του Σηκουάνα, αυτό το κομμάτι του αγρού που είναι στριμωγμένο ανάμεσα στα δύο ποτάμια και φέρει το παράξενο όνομα Ιλ οζ Ορτί*.

Αναστενάζω και συνεχίζω να βαδίζω στο μονοπάτι. Στην ηλικία μου, δεν μπορώ πια να τον πάρω στο κυνήγι. Τον κοιτάζω να απομακρύνεται κι έπειτα να επιστρέφει, σαν να με περιπαίζει. Σκέφτομαι μήπως πρέπει να τον φωνάξω. Είναι νωρίς. Εξαφανίζεται ξανά μες στο σιτάρι. Ο Νεπτίν έτσι περνάει τον καιρό του τώρα. Τρέχοντας εκατό μέτρα μπροστά από μένα! Όλοι οι κάτοικοι του Ζιβερνί γνωρίζουν αυτόν το σκύλο, αλλά δεν είναι πολλοί, θαρρώ, αυτοί που ξέρουν ότι είναι δικός μου.

Περπατώ κατά μήκος του πάρκινγκ και κατευθύνομαι προς το μύλο των Σενεβιέρ. Εκεί μένω. Καλύτερα να γυρίσω πριν πλακώσει το πλήθος. Ο μύλος των Σενεβιέρ είναι χωρίς αμφιβολία το ωραιότερο κτίσμα σε κοντινή απόσταση από τους κήπους του Μονέ, το μόνο που είναι χτισμένο κατά μήκος του ρέματος, αλλά από τότε που μετέτρεψαν το λιβάδι σε μια αλάνα θαμμένη κάτω από λαμαρίνες και ελαστικά αισθάνομαι σαν είδος υπό εξαφάνιση, κλεισμένο σε κλουβί, που κάτι περίεργοι πλησιάζουν για να το δουν από κοντά, να το κατασκοπεύσουν, να το φωτογραφίσουν.

* Νησί των Τσουκνίδων. (Σ.τ.Μ.)

Υπάρχουν μόνο τέσσερις γέφυρες στο ρυάκι για να περάσει κανείς από το πάρκινγκ στο χωριό, μία εκ των οποίων διασχίζει το ρέμα μπροστά ακριβώς από το σπίτι μου. Μέχρι τις έξι το απόγευμα αισθάνομαι σαν πολιορκημένη. Έπειτα, το χωριό ηρεμεί πάλι, το λιβάδι παραδίδεται στις ιτιές του και ο Κλοντ Μονέ μπορεί επιτέλους να ξανανοίξει τα μπρούντζινα μάτια του, χωρίς να ξεροβήχει μες στη γενειάδα του από τις αναθυμιάσεις των καυσαερίων.

Μπροστά μου, ο άνεμος λικνίζει ένα δάσος από γαλαζοπράσινα στάχνα, κεντημένο με διάσπαρτες πορφυρές παπαρούνες. Αν κάποιος ατένιζε τη σκηνή, από απέναντι, από την όχθη του Επτ, είναι βέβαιο ότι θα του ερχόταν στο μυαλό ένας ιμπρεσιονιστικός πίνακας. Η αρμονία των πορτοκαλόχρωμων πέπλων που απλώνει ο ανατέλλων ήλιος, με μια ελάχιστη πινελιά πένθους, μια τόση δα μαύρη κηλίδα, στο βάθος.

Μια ηλικιωμένη γυναίκα ντυμένη στα μαύρα. Εγώ!

Μια λεπτή νότα μελαγχολίας.

Φωνάζω ξανά:

– Νεπτίν!

Μένω για ώρα ακίνητη στο ίδιο σημείο, απολαμβάνω την εύθραυστη γαλήνη, δεν ξέρω πόσο, σίγουρα αρκετά λεπτά, μέχρι που κάνει την εμφάνισή του ένας δρομέας. Περνάει από μπροστά μου, με το MP3 βιδωμένο στα αυτιά του. Κοντομάνικο. Αθλητικά. Πετάχτηκε μες στο λιβάδι σαν αναχρονισμός. Είναι ο πρώτος για σήμερα που ήρθε να χαλάσει τον πίνακα, όλοι οι άλλοι έπονται. Του απευθύνω μόνο ένα μικρό γνέψιμο του κεφαλιού, μου το ανταποδίδει και απομακρύνεται μέσα σε ένα ζουζούνισμα ηλεκτρονικών τζιτζικιών που βγαίνει από τα ακουστικά του. Τον βλέπω να στρίβει προς την προτομή του Μονέ, τον μικρό καταρράκτη, το φράγμα. Τον φαντάζομαι να επιστρέφει ακολουθώντας την όχθη του ρέματος, φροντίζοντας κι αυτός να αποφύγει τη λάσπη στο χείλος του μονοπατιού.

Κάθομαι σε ένα παγκάκι. Περιμένω τη συνέχεια. Την αναπόφευκτη συνέχεια.

Κανένα πούλμαν δεν έχει ακόμη εμφανιστεί στο χώρο στάθμευσης του λιβαδιού, όταν το φορτηγάκι της αστυνομίας καταφθάνει σαν παλαβό και σταματά στην άκρη της λεωφόρου ντι Ρουά, ανάμεσα στο πλυσταριό και στο μύλο μου. Είκοσι βήματα από το πνιγμένο κορμί του Ζερόμ Μορβάλ.

Σηκώνομαι.

Σκέφτομαι αν πρέπει να φωνάξω για άλλη μια φορά τον Νεπτίν. Αναστενάζω. Στο κάτω κάτω, ξέρει το δρόμο. Ο μύλος των Σενεβιέρ βρίσκεται ακριβώς δίπλα. Ρίχνω ένα τελευταίο βλέμμα στους αστυνομικούς που κατεβαίνουν από το όχημα και απομακρύνονται. Γυρίζω στο σπίτι μου. Από τον πύργο του μύλου, στον τέταρτο όροφο, πίσω από το παράθυρο, μπορεί κανείς να παρατηρεί πολύ καλύτερα όλα όσα συμβαίνουν τριγύρω.

Και πολύ πιο διακριτικά.

– 2 –

Ο επιθεωρητής Λοράνς Σερενάκ χάραξε πριν απ' όλα μια περιμέτρο κάμποσων μέτρων γύρω από το πτώμα, στερεώνοντας μια πλατιά πορτοκαλή πλαστική κορδέλα στα κλαδιά των δέντρων πάνω από το ρυάκι.

Η σκηνή του εγκλήματος προμηνύει πολύπλοκη έρευνα. Ο Σερενάκ χαίρεται καθώς σκέφτεται ότι τα αντανakλαστικά του λειτούργησαν περίφημα όταν χτύπησε το τηλέφωνο στο αστυνομικό τμήμα του Βερνόν: πήρε μαζί του τρεις ακόμη συναδέλφους. Επί της παρούσης, η βασική αποστολή του πρώτου, του αστυφύλακα Λουβέλ, είναι να κρατήσει σε απόσταση τους περιέργους που αρ-

χίζουν να συνωστίζονται κατά μήκος του ρέματος. Είναι αδιανόητο. Το όχημα της αστυνομίας διέσχισε ένα έρημο χωριό και μέσα σε λίγα λεπτά θα έλεγε κανείς ότι όλοι του οι κάτοικοι έσπευσαν στο σημείο του φόνου. Διότι πρόκειται σαφώς για φόνο. Δεν είναι απαραίτητο να έχεις παρακολουθήσει επί τρία χρόνια τη σχολή αστυφυλάκων της Τουλούζ για να πεις κάτι τέτοιο με σιγουριά. Ο Σερενάκ παρατηρεί για άλλη μια φορά την ανοιχτή πληγή στην καρδιά, την κορυφή του σπασμένου κρανίου και το κεφάλι μες στο νερό. Ο αστυφύλακας Μορί, απ' ό,τι λένε ο πιο ικανός επισημονικός ειδικός του αστυνομικού τμήματος του Βερνόν, αναζητά προσεκτικά ίχνη από βήματα πάνω στο χώμα, μπροστά ακριβώς στο πτώμα, και παίρνει αποτυπώματα με γύψο ταχείας πήξεως. Ο Σερενάκ είναι εκείνος που του έδωσε την εντολή να απαθανάτισει το λασπερό έδαφος πριν ακόμη περάσουν στην εξέταση του πτώματος. Ο τύπος είναι νεκρός, δεν πρόκειται να σωθεί, ούτε καν να αναστηθεί. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να ποδοπατήσουν τη σκηνή του εγκλήματος πριν φυλάξουν τα πάντα σε φωτογραφίες ή σε σακουλάκια.

Ο επιθεωρητής Σίλβιο Μπεναβίντες προβάλλει πάνω στη γέφυρα. Είναι ακόμη λαχανιασμένος. Κάποιοι ντόπιοι κάνουν χώρο για να τον αφήσουν να περάσει. Ο Σερενάκ του ζήτησε να τρέξει μέχρι το χωριό του Ζιβερνί, ακριβώς από πάνω, με μια φωτογραφία του θύματος στο χέρι, για να μαζέψει τις πρώτες πληροφορίες· να εξακριβώσει δηλαδή την ταυτότητα του δολοφονημένου άντρα. Ο επιθεωρητής Σερενάκ δεν έχει πολύ καιρό που ανέλαβε τα καθήκοντά του στο Βερνόν, αλλά γρήγορα κατάλαβε ότι ο Σίλβιο Μπεναβίντες είναι πολύ καλός στο να υπακούει σε εντολές, με ζήλο· να οργανώνει τα πράγματα· να τα αρχειοθετεί σχολαστικά. Κατά κάποιον τρόπο, ο ιδανικός βοηθός. Ίσως ο Μπεναβίντες να υποφέρει από μια μικρή έλλειψη πρωτοβουλίας... και, επιπλέ-

ον, ο Σερενάκ έχει τη διαίσθηση ότι πρόκειται περισσότερο για υπερβολική ντροπαλότητα παρά για έλλειψη ικανότητας. Αφοσιωμένος τύπος! Αφοσιωμένος, τρόπος του λέγειν... Αφοσιωμένος στο επάγγελμα του μπάτσου. Διότι, στην πραγματικότητα, ο Μπεναβίντες πρέπει να θεωρεί τον ιεραρχικά ανώτερό του, τον επιθεωρητή Λοράνς Σερενάκ, αποφοιτήσαντα πολύ πρόσφατα από τη σχολή αστυφυλάκων της Τουλούζ, ένα είδος αστυνομικού αντικειμένου αγνώστου ταυτότητας... Μπορεί ο Σερενάκ να εκτοξεύθηκε στη θέση του αφεντικού του αστυνομικού τμήματος του Βερνόν, πριν ακόμη γίνει καν διοικητής της αστυνομίας, πώς είναι όμως δυνατό να πάρει κανείς στα σοβαρά, στα βόρεια του Σηκουάνα, έναν μπάτσο που δεν έχει κλείσει ακόμη τα τριάντα, που μιλά στους κακοποιούς όπως και στους συναδέλφους του με την οξιτανική* προφορά του και επιθεωρεί ήδη τους τόπους του εγκλήματος με έναν κυνισμό ανθρώπου που τα έχει δει όλα;

Τίποτε δεν είναι σίγουρο, σκέφτεται ο Σερενάκ. Οι άνθρωποι είναι τόσο στρεσαρισμένοι εδώ πάνω... Όχι μόνο στην αστυνομία. Παντού! Ακόμη χειρότερα εδώ, στο Βερνόν, αυτό το μεγάλο παρισινό προάστιο που παριστάνει τη νορμανδική επαρχία. Γνωρίζει το χάρτη της περιφέρειάς του, το σύνορο με την πόλη του Παρισιού περνά από το Ζιβερνί, λίγες εκατοντάδες μέτρα πιο κει, από την άλλη πλευρά του κύριου ρεύματος του ποταμού. Εδώ, όμως, όλοι τους είναι Νορμανδοί, όχι Παριζιάνοι. Κι επιμένουν κιόλας. Έχουν ένα είδος σνομπισμού. Ένας τύπος, μάλιστα, του έλεγε σοβαρά ότι το σύνορο του Επτ, του γελοίου αυτού ρυακιού που χωρίζει τη Γαλλία από το αγγλονορμανδικό βασίλειο, μετράει περισσότερους νεκρούς από τον Μεύση ή τον Ρήνο... Τι ηλίθιο!

– Επιθεωρητά...

* Οξιτανική ή προβηγκιανή, γλώσσα που ομιλείται ακόμη σε περιοχές της Νότιας Γαλλίας. (Σ.τ.Μ.)

– Λέγε με Λοράνς, που να πάρει ο διάολος... Σ' το 'χω ξανα-
πεί...

Ο Σίλβιο Μπεναβίντες διστάζει. Ο επιθεωρητής Σερενάκ του απευθύνεται έτσι μπροστά στους αστυφύλακες Λουβέλ και Μορί, καμιά δεκαπενταριά άσχετους και ένα πτώμα που κολυμπά στο αίμα του. Λες κι αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή να του ξεκόψει τον πληθυντικό ευγενείας.

– Εεε. Ναι. Καλά, μάλιστα, αφεντικό... Νομίζω ότι πρέπει να προχωρήσουμε πάρα πολύ προσεκτικά... Δεν είχα καμία δυσκολία να ταυτοποιήσω το θύμα. Όλοι τον γνωρίζουν εδώ. Ανήκει στην αφρόκρεμα, απ' ό,τι φαίνεται. Ζερόμ Μορβάλ. Γνωστός χειρουργός οφθαλμίατρος, το ιατρείο του βρίσκεται στην οδό Προυντόν στο Παρίσι, στο 16° διαμέρισμα. Μένει σε ένα από τα ωραιότερα σπίτια του χωριού, στον αριθμό 71 της οδού Κλοντ-Μονέ.

– Έμενε... διευκρινίζει ο Σερενάκ.

Ο Σίλβιο δεν ανταπαντά. Έχει την όψη ενός τύπου που μόλις κατατάχθηκε στο ρωσικό μέτωπο. Ενός δημοσίου υπαλλήλου που πήρε δυσμενή μετάθεση στους βόρειους... Ενός μπάτσου που τον ξαπόστειλαν στη Νορμανδία... Η εικόνα διασκεδάζει τον Σερενάκ. Αυτός θα έπρεπε να κάνει μούτρα, κι όχι ο βοηθός του.

– Οκέι, Σίλβιο, κάνει ο Σερενάκ. Καλή δουλειά. Δε χρειάζεται να αγχωθούμε για την ώρα. Θα χτενίσουμε το βιογραφικό του αργότερα...

Ο Σερενάκ ξεπιάνει την πορτοκαλή κορδέλα.

– Λουντό, είμαστε εντάξει με τα αποτυπώματα; Μπορούμε να πλησιάσουμε χωρίς να πατάμε στις μύτες;

Ο Λουντοβίκ Μορί γνέφει καταφατικά. Ο αστυνομικός απομακρύνεται κουβαλώντας διάφορα καλούπια γύψου, ενώ ο επιθεωρητής Σερενάκ βυθίζει τα πόδια του στη λάσπη της όχθης του ρέματος. Κρατιέται με το ένα χέρι από το κλαδί της πιο κοντινής αγριοπασχαλιάς και με το άλλο δείχνει το άψυχο σώμα.

– Πλησίασε, Σίλβιο. Κοίτα. Δε σου φαίνεται περίεργος ο τρόπος με τον οποίο έγινε το έγκλημα;

Ο Μπεναβίντες πλησιάζει το πτώμα. Ο Λουβέλ κι ο Μορί κοινοστούονται κι αυτοί, σαν να παρακολουθούν την εισαγωγική εξέταση του ανώτερού τους.

– Παιδιά, προσέξτε την πληγή, εκεί, μέσ' από το σακάκι. Προφανώς, ο Μορβάλ δολοφονήθηκε με ένα αιχμηρό όπλο. Μαχαίρι ή κάτι παρόμοιο. Κατευθείαν στην καρδιά. Ξεραμένο αίμα. Ακόμη και χωρίς την ιατροδικαστική γνωμάτευση, μπορούμε να υποθέσουμε ότι αυτό ήταν το αίτιο του θανάτου του. Μόνο που αν ακολουθήσουμε τα ίχνη στη λάσπη, θα ανακαλύψουμε ότι το σώμα σύρθηκε για λίγα μέτρα μέχρι το νερό. Γιατί να μπει κανείς σε τέτοιο κόπο; Γιατί να μετατοπίσει ένα πτώμα; Στη συνέχεια, ο δολοφόνος άρπαξε μια πέτρα, ή κάποιο άλλο βαρύ αντικείμενο ίδιου μεγέθους, και μπήκε στη φασαρία να του συνθλίψει το πάνω μέρος του κρανίου και τον κρόταφο. Και πάλι, γαμώτο, για ποιο λόγο;

Ο Λουβέλ κάνει μια κίνηση σαν να σηκώνει δειλά το χέρι του.

– Μήπως ο Μορβάλ δεν είχε ακόμη πεθάνει;

– Χμμ, κάνει τραγουδιστά ο Σερενάκ. Αν κρίνω από το μέγεθος της πληγής στο στήθος, δεν το νομίζω και πολύ... Κι ας πούμε ότι ο Μορβάλ ζούσε ακόμη, γιατί να μην τον μαχαιρώσει μια δεύτερη φορά επί τόπου; Γιατί να τον μετακινήσει, κι έπειτα να του συνθλίψει το κρανίο;

Ο Σίλβιο Μπεναβίντες δε λέει κουβέντα. Ο Λουντοβίκ Μορί επιθεωρεί το πεδίο. Υπάρχει μια πέτρα στην άκρη του ρέματος, στο μέγεθος μιας μεγάλης μπάλας ποδοσφαίρου, λερωμένη με αίμα. Πήρε από την επιφάνειά της όλα τα πιθανά δείγματα. Δοκιμάζει να πει μια γνώμη:

– Επειδή υπήρχε μια πέτρα εκεί δίπλα. Πήρε για όπλο ό,τι βρήκε μπροστά του...

Τα μάτια του Σερενάκ αστράφτουν.